

Interjú Varga Bencével

Kérdező:

Szia Bence! Nagyon köszönöm, hogy elfogadtad az interjú felkérést. Szeretnék neked feltenni egy pár kérdést a zenei pályafutásoddal kapcsolatban. Elsősorban nagy általánosságban a karrierről, aztán az előzenéről és a marketing szerepéről a zenekarotokban. Mesélnél általánosságban az eddigi pályafutásotokról?

Bence:

Nem tudom mennyire kell koráról kezdeni, de ami szerintem nálam egy fontos belépési pont volt, hogy én klasszikus zenét tanultam. 15 éven keresztül tanultam zongorázni, én teljesen másik irányból jöttem, és egy véletlen hatására egy szaktársamon keresztül kaptam egy ötletet vagy felkérést, hogy nincs-e kedvem megpróbálni egy bandában szintizni, tehát egy billentyűsként játszani. És akkor mondtam, hogy miért ne, mert annyi könnyebbség volt nekem, hogy zenészerzés improvizáció órára jártam korábban klasszikus zene mellett, szóval volt némi tapasztalatom, nem riadtam meg attól, hogyha valami sajátot kellett kreálni. Alapvetően új volt az egész, és beléptem egy olyan bandába, ahol hárman már tagok voltak, egy gitáros, egy basszusgitáros és egy dobos, és kellett nekik egy új szintis. Egy pár hónapos próbafolyamat után nyáron úgy éreztük, hogy ez működik, és az első két számunk után éreztem én is azt, hogy jó, akkor ennek van jövője. És akkor onnantól fogva elkezdtünk együtt írni. Fontos, hogy csak saját dalokat, tehát hogy nem feldolgozásokat, azóta egy feldolgozásunk van, de alapvetően saját dalokat írtunk, meg írunk folyamatosan, magyar szöveggel, ez volt a kikötés. Illetve azt, én mondtam, hogy szeretném meghallgatni, hogy miket csináltak eddig, és élni azzal a joggal, hogy ha nem az én műfajom, akkor nyilván nem lépek be, viszont szerencsére nagyon-nagyon az én műfajom volt, úgyhogy mondtam, hogy én szívesen belevágok, és akkor csináljuk együtt ezt az egészet. Úgyhogy azóta elkezdtünk dalokat írni, és hát rá egy szűk évre volt az első fellépésünk, hogy én beléptem a bandába.

Kérdező:

Melyik évben léptél be a zenekarba?

Bence:

Úgy volt, hogy '22 júniusa volt talán, és akkor 23. májusában volt az első fellépésünk. Azóta ráálltunk kisebb-nagyobb kihagyásokkal egy havi szintű - vagy azért nem mondanám, hogy mindig havi szintű volt - de hogy egy ilyen normális koncertes beosztásra. Akkor hagyunk ki egy kicsit több időt, amikor ráállunk inkább a zeneírásra, mert ugye ezt a kettőt párhuzamosan kéne munka mellett csinálni. Szóval így ez a rendje a dolgoknak.

Kérdező:

Ha már így említetted ezt, hogy munka melletti projekt, ez fel is veti a kihívásoknak a kérdéskörét. Milyen konkrét kihívásokat tudnál említeni, ami az azóta futó projektben felmerült, akár zenekar szinten, vagy akár neked egyéni szinten?

Bence:

ami nekem az elején nehézség volt, meg még azért most is valamennyire érzem a nehézséget ebben, az az, hogy én technikailag a könnyű zenei, technikai részhez egyáltalán nem értek. Tehát nekem például az egy nagy kihívás volt, hogy ott voltunk

az első koncertünkön, és hogyan kell bekötni egy szintit, hogyan kell úgy minimálisan érteni a hangosításhoz, hogy az ember vissza tudjon jelezni egyáltalán, hogy miből kér még, mit nem hall.

Meg hát az is, hogy mondjuk a fiúk, ők elég képzettek voltak ilyen téren, tehát nekik volt is tapasztalatuk élő fellépéssel valamennyire. Én nekem meg semmilyen ilyen nemű tapasztalatom nem volt. Bandaként pedig szerintem egy visszatérő dolog, hogy nagyon nehéz új közönséget megszólítani, új körökbe bekerülni. Úgy érzem, hogy most ez egy nagy problémánk. Mert az ember hallja, az elején eufórikus, hogy a barátok, meg mindenki visszajelez, hogyha tetszik nekik. A barátok nyitottak a zenénk iránt, és jó visszajelzéseket adnak, viszont egy idő után nagyon nehéz túllépni a baráti körön. Nagyon nehéz olyan embereket megszólítani, akik amúgy nem miattunk hallgatják a zenénket, hanem csak szimplán a zenénk miatt. És ezt mondjuk számokban, statisztikákban is látjuk, hogy az első kislemezünk, amit megjelentettünk a Spotify-on, az meglepő volt nekünk, hogy milyen hallgatottsága van. Már produkált mondjuk az első három hónapban, de az után megjelentetett singlejeink, azok viszont nem hozták ezeket a számokat. És akkor rájöttünk, hogy valószínűleg egy bizonyos körig eljutottunk, és egy bizonyos szintnél tovább nem. Valahogyan lépni kéne nyilván új koncertekkel, vagy új eseményekkel. Azt hiszem most az előző koncertünk kicsit ebbe az irányba vitt el, hogy talán sikerült új embereket szerezniük.

Kérdező:

Hogyan érzed, nektek mennyire élő fellépés központú a zenekarotok?

Bence:

Azt gondolom, hogy azért eléggé élő központúak vagyunk. Szerintem azok után, hogy egy évet eltöltöttünk úgy, hogy csak zenét írtunk - abból elég sokat egyébként - addig nem mondtam volna ezt. Nyilván akkor indul be ez a dolog, amikor az ember először lát egy ilyen élő fellépés szituációt. De egyébként szerintem, hogyha megkérdezném a fiúkat is, akkor mindannyian azt mondanánk, hogy fontosak a fellépések, és például amúgy lehet, hogy az is egy jó mutatója annak, hogy fontosak a fellépések, hogy máshogy játszunk számokat, más arrangement van bizonyos dolgokban, tehát azért eltér az élő fellépés. Vannak ott olyan plusz ötletek, amiket ott valósítunk csak meg, meg mondjuk szerintem például nálunk az, hogy az énekesünknek, a frontemberünknek a színpadi jelenléte rengeteget hozzáad a bandánkhoz, vagy a banda identitásához. Szóval szerintem nekünk ez tök fontos, annak ellenére, hogy pont azzal küzdünk, hogy most szeretnénk egy kicsit többet szólni a stúdiózásra, dalírásra, gyakorlásra. Mondjuk arányosítva, 60-40, szóval nem egy ilyen, borzasztóan exkluzív zenekar vagyunk, hogy mi csak élőben játszunk, hanem szeretnénk ezeket kiadni. Szerintem fontos az is, hogy a hallgatottsággal mi a helyzet, mert a mi zenénk olyan, amit hangosítani nagyon nehéz jól, ez viszont meg inkább ellene beszél az élő fellépéseknek, mert valahogy igazán jól a Spotify-n szólnak a dalaink. Nagyon sok olyan fellépésünk volt, ahol nem tudták úgy behangosítani, hogy kijöjjenek az arányok, amiket mi kitaláltunk, megterveztünk.

Kérdező:

Tehát akkor nektek ez is egy kihívás.

Bence:

Abszolút, igen. Ez egy jó gondolat, csak szerintem még el se jutottunk addig, hogy ezt egy problémaként realizáljuk, hogy nincs hangosítónk, de most, hogy mondod, amúgy igen, ez nagyon király lenne.

Kérdező:

Amit még ezzel kapcsolatban szeretnék kérdezni, hogy ugye mondtad, hogy azért már koncerteztek jobbra-balra, itt milyen típusú helyszíneken szoktatok fellépni?

Bence:

Főként kisebb underground klubokban, tehát azok a klubok szerintem, amik így általában megjelennek a kezdő zenekaroknál, Például Három Holló Központ, S8, Turbina, voltunk az Akváriumban is, de ott csak a lokálban. Tehát minden, vagy ami nagyobb hely, ott inkább a kisterem vagy a kisebb tér, de mondjuk most voltunk először több bandával összefogva a Turbina nagytermében. Tehát azért egy-egy ilyen nagyobb dolog is összejön. De általában ilyen-olyan klubok, ahova a mi típusú kisebb zenekarok szoktak menni, nagyjából 100-120 fős hallgatottságú zenekarok. Gyakran pincehelységek ugye, mert ott könnyebb koncertet tartani. De például fesztiválon még nem voltunk. de mondjuk nem azért, mert esélyünk se volt, hanem azért, mert tavaly úgy döntöttünk nyáron, hogy inkább a zeneírásra fókuszálunk. Mondjuk a Bánkító már szóba jött, de ott is a kisebb színpadok.

Kérdező:

Hogyan szokott rátok hatni a helyszín?

Bence:

Számít azért szerintem valamennyit. Olyan nagyon jól hangosítva talán a mostani koncertünkön voltunk, amikor azt a visszajelzést kaptuk zenészbarátoktól is, hogy jól kivehető volt minden. De alapvetően volt olyan koncert például, amin a lelkesedésünk azért egy kicsit kisebb volt, mert éreztük, hogy itt nem alkalmas annyira a hangosítás. Vagy éppen azért kaptunk vissza ismerősöktől is olyat, hogy rohadt meleg volt, kicsi a hely. Tehát valamennyire meghatározza szerintem azt, hogy mennyire játszunk lelkesen, az, hogy hol játszunk. De az ellenkezőjére is volt példa. Kezdő, kis helyen például az egyik legjobb koncertünket adtuk, mert igazából szerintem nem csak attól függ, hogy maga a hely például mekkora, hanem, hogy aki hangosít, az mennyire igényes, vagy mennyire kooperál velünk, meg az, hogy alapból mennyire várnak ott szívesen. Tehát van például egy Dopamin nevű hely, kicsi klub, nem olyan nagyon rég indult, most a mi típusú zenekarokat eléggé felkarolja. Ott például az egyik legjobb koncertet adtuk úgy, hogy amúgy a pia elfogyott este, meg rohadt meleg volt, és nem volt tökéletes a hangosítás, de olyan szeretettel vártak ott minket, meg azóta tök jóban lettünk velük.

Kérdező:

Tovább is a helyszíneknél maradva, milyen elvárásokat szoktak mondjuk a helyszínek felétek támasztani? Tehát most meséltél eddig arról, hogy ti mit tapasztaltok, de mi az mondjuk, ami nektek esetleg kihívást szokott jelenteni abban, amit helyszín elvár tőletek?

Bence:

Hogy elvárják azt, hogy egy olyan közönséget tudjunk hozni, ami nekik is megéri. És volt olyan, hogy annyira nyári időpontban voltunk valahol, hogy tudtuk, hogy itt most nem fogunk behozni egy nagy közönséget, akkor például ment az izgulás, hogy mi vajon hozunk-e nekik annyi embert és ezáltal bevételt, amennyire ez nekik megéri. Ja, meg azért volt olyan is, ahol az is nagyon számított, hogy mi mennyire vagyunk technikailag felkészültek például egy beállásnál, hogy mennyire tudunk. Volt, ahol mi hoztuk

előzenekart, és ott is meg volt a felelősség, hogy kiket hozunk és ők mennyi embert hoznak magukkal.

Kérdező:

Volt-e már arra példa, hogy egy foglалásnál mondjuk a konkurencia miatt kerültetek versenybe, vagy volt-e már konfliktus mondjuk abból egy helyszínnel, hogy hogy egy nagyobb név tudott versenyezni veletek?

Bence:

Szerintem nem. Egyetlen egy olyan konfliktus volt, az lehet, hogy nem pont ilyen, de talán ide tartozik, hogy felkérték minket, vagy felkértünk egy zenekart előzenekarnak. Nem a szószoros értelemben előzenekar, hanem hogy ki játszik előbb és később. Ők azt reagálták erre, hogy nagyon köszönik a megkeresést, de ők ezt úgy vállalták, hogyha ők lehetnek a másodikak. És mi meg azt mondtuk, hogy mi alaptól egy olyan timeslotot akartunk, ami eredetileg meg volt beszélve, 8-tól akartunk játszani. És nekünk ez nem volt egy szimpatikus hozzáállás, hogy mi kértük föl őket, és ők úgymond kijátszottak. Később akartak játszani, mert nyilván akkor több ember jön, de mi is már úgy terveztük, sőt mi akkor már úgy promóztuk baráti körökben, hogy akkor játszunk. Ezért azt mondtuk nekik, hogy ne haragudjatok, de akkor nem. Szóval ilyesmi volt, és ott például azért egy minimális konkurenciaharc van. Nem az volt a gondunk feltétlenül vele, hogy akkor most ki a nagyobb zenekar, vagy ilyesmi. Mert ilyenkor szerintem az dönt, hogy ki a meghívó fél. És ez nem arról szól, hogy ők most nagyobbak vagy jobbnak gondolják-e magukat nálunk. Szóval ilyesmi volt, de olyan, hogy kiestünk valaki miatt, mert ő nagyobb volt nálunk, vagy konkuráltunk valakivel, szerintem ilyen nem nagyon volt. Inkább baráti a kapcsolat, pozitív tapasztalataink voltak, hogy random összeraktak minket egy bandával, és jóban lettünk, azóta is oda-vissza hívjuk egymást koncertezni. Tehát hogyha minket hív valaki maga mellé zenekarként, akkor mi hátralépünk, és azt mondjuk, hogy akkor megyünk, amikor ő szeretné. Hogyha azt szeretné, hogy mi legyünk az első zenekar, akkor mi megyünk. Meg is beszéltük, hogy nem fogunk olyat csinálni, hogy azt mondjuk, hogy jó, de csak akkor, ha. Vagy nem, vagy igen.

Kérdező:

Hogyan ítéletek meg a sikert? Így testületileg erről beszéltek-e? Mi az, amiben zenekari szinten méritek a sikerességeket?

Bence:

Ez egy tök jó kérdés. Például szerintem ez egy nagyon izgi, aktuális téma. Mert azt hiszem, hogy kicsit máshogy ítéljük meg a bandán belül is, azt, hogy mit nevezünk sikernek. Eleinte azért az volt ugye, hogy nem számíthatunk semmi nagy dologra, ez egy kvázi hobbiprojektként indult. Én is úgy kerültem vele. És az volt az alap kiinduló pontunk, főként a dobosunknak, hogy a siker abban mérhető, hogy mi autentikusak maradunk-e magunkhoz. Nekünk tetszik-e az, amit kiadunk. Tehát, hogy mi elégedettek vagyunk-e vele. Ezt adjuk át a dalokban, ez az, amik mi vagyunk. Tehát azt szerettem volna mondani, hogy a banda egy részének az autentikusság, az önmagunkhoz való hűség a siker kulcsa. És ez egy ilyen olyan siker, ami nem feltételez egy nagy visszajelzést. Tehát nem is feltétlen kell, hogy egy külső nézőpont megerősítsen ebben, hanem egyfajta magunkra való büszkeség. És akkor ahogy elkezdtünk koncertezni, meg ahogyan elkezdtünk időt is pénzt szállni rá, egyre jobban ment abba az irányba, hogy azért ennél egy picit több kell az embernek. Meg én ismerem magam, én például alaptól

olyan természetű ember vagyok, hogy nagyon vágyom a visszajelzésre. Én azt mondanám, hogy az az alap szerintem, hogy mi autentikusnak érezzük, de én akkor örülnék a legjobban, ha valaki rezonálna azzal, amit csinálunk, mert én azt könyvelem el sikerként, hogy ha mi adunk másnak, elindítunk benne valamit. Erről mi sokat beszélünk, hogy kinek hogyan változott ez a dolog, és azért abban megegyeztünk, hogy valahol a kettőnek találkoznia kell, tehát hogy egyik sem működik a másik nélkül. Egyikünk sem mondja azt, hogy csak a többiek visszajelzése kell, de egy idő után szerintem elkerülhetetlen, hogy az ember ne gondolkodjon azon, hogy hányan hallgatják, és hogy ebből jön-e be valami visszajelzés, akár pénz, akár csak szavak. Az is cél volt, hogy betöltsünk egy rést a magyar zene piacán, tehát amikor mi elkezdünk zenéni, akkor nem sok ilyen post punk szinti, pop típusú zene volt. Viszont azóta szerintem hozzáadódott az, hogy azért a sikernek azt is nevezzük, amikor ismeretlen emberek érdek nélkül tudják szeretni, amit csinálunk.

Kérdező:

Gondolkodtatok például e azon, és itt vezetném át a következő témára, hogy esetleg marketinggel támogassátok meg egyrészt a koncertjeiteket, másrészt a felvételeiteket, vagy egyáltalán eddig használtatok-e bármilyen marketingeszközt?

Bence:

Hát házon belül használtunk, meg tök fontosnak tartjuk. A bandán belül én csinálom a marketinget, mivel én marketingben dolgozom. Nem ezt tanultam, de én is valamennyire érzem a fontosságát, még akkor is, hogyha nem szívesen művelem, pont azért, mert ezt dolgozom. Négyünk közül ketten próbáljuk így ezt a marketing meg a social vonalat vinni, a másik két srác annyira nem, de ők is csomószor segítenek nekünk ebben, csak magában a kontent kitalálásában nem annyira. Nem mondanám, hogy nagyon nagy felépítés van mögötte, de az tény, hogy akivel csináljuk ezt, ott azért mind a ketten ilyesmi területen dolgozunk, nagyjából azért vannak ötleteink. Például most a legegyszerűbb social médiás marketingeket nyomjuk, tehát van Facebookunk, van Instánk, van egy TikTokunk. A TikTok is egy későbbi döntés volt, hogy muszáj elindítani. Az már egy tudatos döntés volt, hogy ez kell ahhoz, hogy valami pluszt próbáljunk meg elérni. Kontent szempontjából szerintem sok minden kerül ki, és nagyon targetelt, ha mondhatom így, tehát nagyon egy közegnek szól. És egyfajta humor a forrása Van olyan, aki szerintem eleve elnyomja, vagy idegesíti is akár, de ez olyan szempontból tudatos nálunk, hogy tudjuk, milyen közönséget akarunk bevonítani vele. Úgyhogy posztok, sztorik, videók néha, de semmi professzionális. Tehát például fizetett hirdetéseket mondjuk nem szoktatok használni? Próbáltuk vagy kétszer, a konklúzió az volt, hogy nem olyan ér olyan sokat.

Kérdező:

Eddigi tapasztalataitok alapján ez élvez prioritást, vagy inkább azt tapasztaltátok, hogy nem működik?

Bence:

Hát azt tapasztaltuk, hogy egy fókig működik, és egy közeget jól meg lehet vele szólítani, de azután nagyon nagy hatást nem értünk el vele. Szóval nem, inkább a rendes konklúzióm az, hogy nem működik, a saját közegeden belül tudsz elérni vele embereket.

Kérdező:

A socialon kívül akkor nem is nagyon használtok mást, tehát ez a fő marketing

csatornátok?

Bence:

Igen, matricáztunk egy-két helyre, de igen. Az offline-nak volt ez a része egy QR kóddal, vagy egy spotty kóddal, de alapvetően szerintem ennyi. Meg hát nyilván a kapcsolatteremtés megy, ha az offline marketingnek hívható, hogy amikor elmegyünk egy koncertre valahova, egy kisebb helyre, akkor ott bratyizunk. Erre meg megint egy másik ember alkalmas, aki három percet tudott bárkivel nyugodtan beszélni, és egyből összehaverkodik valakivel, és akkor már is van egy kontaktunk, aki amúgy volt ilyen koncerten. Akinek aztán eszébe jut, hogy mi vagyunk. Szóval inkább ez az offline marketing. De az meg nem közönség vonzó, hanem inkább helyszervezés.

Kérdező:

Működtetek-e már például együtt promoterekkel, vagy helyszíni szervezőkkel? A helyszíni szervezőkre olyan értelemben gondolok, hogy akár ő keresett meg titeket egy korábbi koncertről, vagy pedig olyan promoter, aki több helyet képvisel.

Bence:

Hú, szerintem nem. Csak én ebben én nem vagyok annyira benne. Szerintem olyan volt, hogy például a turbinában az egyik főszervező ismeri valamennyire a zenénket. Egy beszélgetés végén felajánlotta, hogy mi lenne, ha ide visszatérnénk még egyszer. Mert lenne egy zenekar, akik előzenekart keresnek, és ők ránk gondoltak. Ilyen professzionális szinten szerintem nem. Inkább emberi kapcsolatokon keresztül.

Kérdező:

Mennyire fontos mondjuk számotokra a közönség? Egyrészt mekkora rajongói bázist - hogyha lehet így nevezni - sikerült eddig kialakítani?

Bence:

Szerintem szoktunk hozni egy biztos 100 embert, 100-120 embert, de hogy azok, akik nagyon kemény mag, az szerintem 50 ember. Tehát mondjuk fejenként hoz mindenki 10-13 embert. Most csak így mondtam valamit, de ez is változó, hogy ki mennyit tud hozni. De van egy ilyen. Azt hiszem, hogy a Spotin is, akik a mag-hallgatóink, azok 70-80 fő körül vannak.

Kérdező:

Mennyire fontos számotokra ez a koncertre járó rajongói kemény mag?

Bence:

Szerintem fontos, inkább érzelmi és nem anyagi szempontból. Ők adják az önbizalmunk alapját, meg akiknek először lehet megmutatni a zenét, akiktől közvetlenül kapsz visszacsatolást, azok ebből a szempontból szerintem tök fontosak. És ezért építünk arra, hogy van, aki már tudja bizonyos dalszövegeinket, és tudják mikor kell skandálni, és velük ezt felveszünk. Ez azért fontos szerintem, mert az ő jelenlétük be tudja azokat vonzani, vagy egy kicsit lelkesebbé tudja tenni, akik még nem ismernek minket.

Kérdező:

Akkor tulajdonképpen nem ők a fő forrása a sikereknek, csak egy nagyon jó leső kiegészítése?

Bence:

Igen, így is lehet nézni. Mert igen, ha azt nézzük, akkor nem mondanám azt, hogy nekik csináljuk a zenénket, hanem szeretnénk mindenkinek, aki szereti, akinek ad valamit.

Kérdező:

Tudsz-e például arra mondani alkalmat vagy példát, hogy egy koncertet marketinges erőfeszítésnek köszönhetően?

Bence:

Szerintem nem. Ha az nem számít, hogy szimpik voltunk és beszélgettünk valakivel, de mondjuk az, hogy social medián mit láttak, szerintem azért nem hívtak minket még sehova. Azért hívtak, mert mi ismerjük a nem tudom kit, aki ismer minket.

Kérdező:

Mit találtok a leghatékonyabbnak? Mi az, amit szeretnétek használni marketingeszközökből, csak mondjuk még nem volt rá alkalmatok vagy energiátok?

Bence:

Szerintem a fizetett hirdetéssel is, hogyha egy kicsit jobban megtelik a zenekari kassza, akkor arról lehetne még egyet beszélni, hogy ennek mennyi értelme lenne. Például volt egy olyan felkérésünk, ami azóta elhalt, hogy Egerben azt hiszem le kellett volna mennünk, és egy beszélgetéssel összekötött koncert, vagy nem is koncert volt, hanem elő kellett volna adni egy számot és egy beszélgetést, mert ők inkább ilyen podcast jellegű beszélgetős dolgokat szerveztek. Például az nem miattunk nem valósult meg, mert mi tök nyitottak voltunk rá. Szerintem ami például még dobna rajtunk, az olyan, ahol meg tudunk szólalni, ahol tudunk egy kicsit a hitvallásunkról, a zenei elképzeléseinkről beszélni. Szóval nem a podcast, meg a beszélgetős műsorok, de lehet ez bármilyen kicsi underground dolog, azok szerintem például tudnának ezen a ponton segíteni. Nyilván egy fesztivál szereplés nem külön marketing eszköz, de hogyha eljutnánk egy akármilyen kicsi fesztiválra, ahol az emberek csak úgy össze-vissza mennek, és egyszer csak rátalálnak zenékre, akkor az nagyon sokat segítene, szerintem. Ez tényleg hasznos lehet.

Kérdező:

Vettetek-e már igénybe bármilyen támogatást, akár pályázat révén, akár bármilyen egyéb forrásból, és terveztek-e?

Bence:

Próbáltunk, nem nyertük még, de leadtuk pár pályázatra a jelentkezést, most is adtunk le valamire. 4-5 pályázatra adtunk le jelentkezést. Igen, most van egy kicsit nagyobb esélyünk olyan szempontból, hogy vannak már kiadott dalaink, de például volt olyan, ahol miért ne alapon megpróbáltuk, de tudtuk, hogy nincs profi felvételünk, vagy klipünk. De igen, amúgy szoktunk keresgélni, és adunk is le.

Kérdező:

És ezek milyen forrásúak voltak?

Bence:

Ezek különfinanszírozottak, mint például a Fekete zaj, ezek általában magánfinanszírozásúak, tehát nem annyira állami pályázatok. Most volt talán valami, ami, ha nem is állami, de valami nagyobb pályázat volt, de ennél sajnos nem tudok többet mondani róla.

Kérdező:

Ezt számkészítésre vettétek föl, igaz?

Bence:

Igen, volt, aminél volt több feltétel, miszerint klippet is kell készíteni, de alapvetően lemez, vagy szám. Amiben azért nagyon fontos volt, hogy ne kerüljön fölének egy producer, aki elkezdi a mi zenei világunkat formálni. Ez egy nagyon nagy kikötés volt, pont azért, amit korábban mondtam a sikerről, hogy az autentikus zenélésbe ne szóljon bele. Volt, ahol végül elkaszáltuk, ültünk rajta egy fél órát, beszélgettünk, és azt mondtuk, hogy nem, mert hogyha ez olyan, hogy itt formálni akarnak minket, akkor azt nem szeretnénk.

Kérdező:

Tervezték-e olyan támogatást, mondjuk, ami kifejezetten az élő zenét, tehát a felépéseket támogatja?

Bence:

Talán olyan is volt, de mindenképp. Szerintem nyitottságban mindenképp. Nem volt olyan fókuszunk, hogy csak felvételekre akarunk.

Kérdező:

Szerintetek milyen hatással van egy ilyen támogatás a sikereitekre? Lehet-e csak ezekre támaszkodni, vagy pedig ettől teljesen függetlenül is beműködtök?

Bence:

Eleinte azt mondtam volna, hogy nem ettől függ. Most már azt mondom, hogy amit mondtam probléma, az egy idő után ide vezet. Szerintem van valamennyire szükség rá, mert ha nincs, akkor az ember nagyon-nagyon nehezen, nem mondom, hogy nem lehet, de nagyon nehezen lép egyről a kettőre. Egy ilyen nagy ugrást nagyon nehezen lép meg egy zenekar támogatás nélkül. Úgyhogy én most azt mondom, lehet, hogy csak azért, mert egy kicsit most megrekedt állapotban voltunk, de igen, szükség van rá.

Kérdés:

Zárásképpen, hogyan látod a hazai kísérőadók jövőjét? Tehát az eddigi tapasztalataid alapján egyre egyre könnyebb vagy nehezebb lesz?. Milyen jövőt vizionálsz a hazai kísérőadói szénának?

Bence:

Szerintem nem lesz könnyű, ha a befutást tekintjük sikernek. Szerintem egyre nehezebb lesz, mert egyre több a kicsi előadó, és egyre többen próbálják meg minimál eszközökkel megoldani azt, hogy sikerük legyen. Én azt látom, hogy most egyre jobban telítődik ez a piac, és egy idő után azért megy a konkurálás. Lehetne több a támogatás, lehetne nyitottabb a rendszer. Szerintem azért Magyarországon is nagyon érvényes az, hogy a nagy helyek nagy nevekkal dolgoznak, és nehezebben nyitnak kisebbek felé, hacsak a nagyok le nem nyúlnak a kisebb zerekarok felé. Szerintem ez egyre inkább érződik. Több a zenekar, vagy én azt érzem, hogy folyamatosan sokszorozódnak, egyre jobbak, és ők se futnak be. Tehát nem vizionálok túl sok jót. Ezért elaprózódást látok most.

Kérdező:

Milyen javaslatot tudnál tenni, vagy milyen változtatást látsz hasznosnak erre a problémára?

Bence:

Szerintem még több pályázat kéne, a nagyobb fesztiváloknak nyitni kéne a kisebb zenekarok felé. Most mi voltunk két olyan eseményen is, ami ilyen minifest volt az Aurorában meg a Turbinában, ahol több zenekar összeállt. Ilyeneket kellene szerintem csinálni, és akár egy-egy nagyobb léptékű helynek is. Egy akvárium is bevállalhatna egy olyat, hogy egy estére - tudom, hogy anyagilag ez nehéz, de - egy estére beszervez mondjuk öt-hat zenekart, vagy két napos fesztivált csinál kisebb zenekaroknak. Tehát, hogy olyan helyek, amiknek a közönségéhez elér a hír, azok szerintem több élő, fesztivál jellegű eseményt szervezhetnének. Ez az egy nagy ötletem van, mert azt láttam, hogy mi is onnan szereztünk most új embereket, hogy ilyeneken felleptünk.

Kérdező:

Utolsó kérdésként milyen tanácsot adnál azoknak a feltörekvő hazai kiselőadóknek, akik ugyanígy szeretnének az élő koncertekre fókuszálni, és élő koncerteket adni, mint ti?

Bence:

Szerintem ami praktikus tanács, az az, hogy álljanak össze. Kovácsoljanak kapcsolatokat hasonló szintű bandákkal, vagy a legjobb, hogyha taktikus akarok lenni, hogy egy kicsit lőjenek mindig maguk fölé és próbáljanak meg olyan bandákkal jó kapcsolatot ápolni, akár zenei együttműködésben, akár emberi együttműködésben, amellyel be tudják őket vonzani olyan helyekre, amikre maguk nem jutnának el. Szerintem az underground szcénában mindenki a másokra támaszkodik egy kicsit, és mi is azért tudtunk most összehozni egy ilyen ötzenekaros minifestet, mert megvoltak ezek a kapcsolatok. Rájöttünk, hogy fű, de jó, itt mindenki ebben a stílusban játszik, vagy hasonló stílusban, és fű, de jó, nekünk tök értékes a másoknak a közönsége. Szóval én azt tudom ajánlani, hogy számítani kell a másokra, és együtt kell szervezni, akár összefogni, egy hely elé állni, és akkor mondani, hogy szeretnénk egy fesztivált csinálni.